

Ліщитович Л. І.

НООСФЕРА

Наукова монографія про наше майбутнє

**Київ
Видавництво Ліра-К
2019**

УДК 316.324.8:004 (477)

К16

Рецензент:

М.І.Сенченко, доктор технічних наук, професор,
директор Державної наукової установи «Книжкова палата України
імені Івана Федорова»

Комар Ю.М., доктор наук з державного управління, професор,
Інститут економіки та менеджменту університету «Україна»

Ліщитович Л.І.

К16 **Ноосфера** : наукова монографія про наше майбутнє / Л.І.Ліщитович.– Київ :
Видавництво Ліра-К, 2019. – 308 с.

ISBN

Досліджується проблема розбудови нового етапу еволюції Природи, де головним виконавцем є людство планети Земля. Наведено вже наявні результати створення базових елементів Ноосфери від корисних проявів господарської глобалізації планети, Інтернету, YouTube, Facebook, Telegram тощо до Центрів великих даних, Хмарних та Блокчейн-технологій, 5G-телефонії тощо.

Приведені елементи ноосферної освіти, баз знань, постринкового е-суспільства та проекту Ноосферної Конституції Землі. Пропонуються шляхи подальшого розвитку світової цивілізації, вимоги до створення ноосферних технологій для реальної побудови світлого майбутнього.

Для всіх небайдужих людей планети з побажанням приєднатися до цієї епохальної розбудови з метою забезпечення благополуччя та подальшого верховенства людства на нашій планеті.

УДК 316.324.8:004 (477)

ISBN

© Ліщитович Л.І., 2019

© Видавництво Ліра-К, 2019

З М І С Т

Передмова	
Вступ	
Глава 1. Історія проблеми Ноосфери	
1.1. Еволюція Біосфери	
1.2. Стрибок свідомості людства у суспільство знань та праці	
1.3. Роль вітчизняних вчених у формуванні понять Ноосфери	
1.4. Деякі вимоги до розробки ноосферних технологій	
Глава 2. Інтегральні науки як основа Баз знань Ноосфери	
2.1. Спиральний шлях розвитку	
2.2. Інтегральні парадигми Природи та концепції теорії всього	
2.3. Геобіономіка щодо теорії вартості та грошей	
2.4. Наука Геобіономіка як можлива основа ноосферних баз Знань	
Глава 3. Глобальні інформаційні мережі майбутньої Ноосфери	
3.1. Блискавичний шлях розвитку телекомунікаційних систем	
3.2. Основний склад і структура інформаційних мереж	
3.3. Сучасні можливості Інтернету, Інтранету та Екстранету	
Глава 4. Хмарні і Блокчейн-технології та Центри Великих Даних як передвісники майбутньої Ноосфери	
4.1. Історія розробки Хмарних і Блокчейн-технологій	
4.2. Функціональний склад та можливості Хмарних і Блокчейн-технологій	
4.3. Майбутня роль Хмарних і Блокчейн-технологій та ЦВД у розбудові Ноосфери	
Глава 5. Глобальна освіта на шляху до Ноосфери	
5.1. Що таке глобальна освіта	
5.2. Сучасні можливості глобальної освіти	
5.3. Роль глобальної освіти у розбудові Ноосфери	
Глава 6. Е-суспільство і глобальне законодавство Ноосфери	
6.1. Оптимальні шляхи розбудови е-суспільства Ноосфери	
6.2. Постринкова планета та е-демократія	
6.3. Проект Ноосферної Конституції планети Земля	
6.4. Антиюдні запобіжники у Ноосферному суспільстві	
Заключення	
Післямова	
Глосарій	
Література	

ПЕРЕДМОВА

Все більше людей на нашій маленькій планеті задумуються про близьке і далеке майбутнє, все більше апокаліптичних прогнозів і все менше спроб надати конкретні реальні пропозиції: як жити людям далі у безпеці та мирі. Історія вчить, що сліпо вірити у автоматичний вибір або небесне спрямування нашого еволюційного шляху даремно, бо вже багато разів людство опинялося на межі самознищення та втрачало безліч талановитих людей задля загального спасіння.

Сьогодні технологічні можливості самознищення значно посилилися, населення планети швидко росте, як і перманентні всілякі кризи, що вимагає термінового формування світової наукової еліти для чіткого аналізу наявного стану та точного прогнозування наших наступних дій. Такі спроби періодично відбуваються в різних країнах світу, над цим намагаються працювати відомі міжнародні організації та всілякі «закриті структури». Проте все більше сумнів, що рішення можливо буде знайти в межах існуючого протистояння земних цивілізацій, все ще тваринної боротьби за існування більшості населення планети та постійних спроб збагачення окремих груп людей в нових глобалізованих умовах світового ринку.

Потрібно шукати принципово нове рішення для подолання закладеної у Біосфері закономірності – без суттєвих еволюційних змін всі біологічні види приречені на вимирання. Підсвідоме розуміння цього спонукало людство шукати можливості виживання за межами чисто біологічних законів, всіляко розвивати свої розумові можливості не тільки для знищення конкурентів за природні ресурси, але й для формування нової нетваринної свідомості, коли сила колективного розуму дозволяє здолати неможливі для окремої людини бар'єри. Крім того, сучасні технічні засоби значно посилили можливості людини, особливо біологічні розумові здібності *Homo sapiens*, але далеко не всі люди ще усвідомлюють можливі наслідки такого стрімкого розвитку так званого «штучного інтелекту».

Автору даної монографії вдалося у значні мірі представити сучасні можливості інтелектуальних помічників людей, розкрити багато деталей їх функціонування, що закриті від пересічних користувачів комп'ютерів, але потрібні для розуміння можливого еволюційного стрибка людства вже у недалекому майбутньому. Наведені тут приклади спільної праці видатних фахівців різних країн задля постійного удосконалення глобальних телекомунікаційних мереж, включаючи останнє покоління Інтернету та 5G зв'язку, стрімкого переходу на Хмарні та Блокчейн-технології разом із застосуванням Центрив Великих Даних, вселяє надію у єднанні зусиль всього людства задля швидкої розбудови принципово нового світового ладу – Ноосфери – суспільства розуму та праці.

Саме українські вчені мають достойно продовжити втілювати у життя ідеї свого першого президента Української академії наук В.І.Вернадського, який ще 100 років тому закликав людство розпочати будувати Ноосферу. Сьогодні автор усвідомлює, що людство переживає історичний злам від нав'язаної транснаціональними корпораціями (ТНК) руйнівної глобалізації до свідомого і солідарного об'єднання для спільного виживання на вже маленькій для нас планеті. Тут родзинкою виступають докази автора щодо потреби повністю передати ідеологічне і методичне керівництво планетою офіційній Науковій Раді Землі, ретельно обгрунтовані Рекомендації якої мають бути обов'язковими для виконання адміністраціями всіх країн. Також підкреслимо: хто думає про майбутнє – той творить освіту. Автор даної монографії впевнений у здатності сучасної науки та освіти не тільки забезпечити швидку розбудову Ноосфери, але й впевнено очолити неоооферне суспільство – іншого шляху у світле майбутнє для населення планети Земля просто немає.

*Президент Відкритого міжнародного університету
розвитку людини «Україна»,
академік, професор, доктор технічних наук П.М.Таланчук*

ВСТУП

За останні 100 років було написано досить багато книжок-застережень про сумне майбутнє людства через вичерпування базових для людини природних ресурсів та перенаселення планети Земля. Частина з цих застережень людство успішно пододало, частина невтішних прогнозів сьогодні стали ще більш актуальними [3,17,25, 31, 33]. Проте дуже мало надруковано науково обґрунтованих пропозицій щодо можливих і конкретних дій задля подолання наступаючих загроз та відповідних результатів таких дій. Поширені на початку 21-століття розмови і конференції щодо так званого «сталого розвитку» людства поступово затихають через хибність цієї ідеї в умовах агонії світового капіталізму. Багато вчених вже не бачать виходу, досліджуючи факти швидкої загибелі базових елементів Біосфери, що не можуть самовідновлюватися під дією несамовитої жаги до збагачення окремих можновладців. Чесні фахівці, особливо екологи і біологи, почали навіть попереджувати про кінець нашої цивілізації разом із знищеною людьми Біосферою.

Як приклад, наводимо роздуми українського вченого В.А.Межжеріна у 1-ому томі його книги «Цивілізація і Ноосфера»: «В часи існування локальних цивілізацій поняття «кінець світу» не стосувалося всієї планети, а тим більше Всесвіту. Весь світ зосереджувався в межах цивілізації. За її межами було те, що відповідало уявленню цивілізованої людини про «антисвіт» і мало бути перетворено або зруйновано. Тому для нього кінець світу – не руйнування природи планети, якій він свідомо себе протиставить. Це навіть не загибель всієї Землі, яку він мріє покинути живим або після смерті. Тут кінець світу означає крах того, що йому вдалося створити, що стало його оточуючим середовищем і головною умовою існування. Сьогодні цивілізації, через свою абсурдність, приречені на загибель. Історія не знає виключень з цього правила, хоча на них постійно розраховує». Проте В.А.Межжерін не погоджується з твердженням, «що суспільство має наперед зумовлені життєві терміни за аналогією з індивідуальними організмами». Навпаки, «суспільства не являються організмами, з якого боку б їх не розглядали... вони являють собою основу пересічення полів активності окремих індивідуумів, енергія яких і є та життєва сила, що творить історію суспільства». Разом з тим «цивілізація, як гра випадкового і закономірного, проявляє себе у формі хвороби, подібної до алкоголізму або наркоманії: дарує ілюзію щастя та несе загибель для людства, що її вибрала. Загибель визначається багатьма причинами, серед яких визначальну роль мають дві: зниження ефективності суспільного прогресу та криміналізація суспільства. Перше має наслідком заміну накопичення багатства його проїданням. Друге – формуванням кримінальних форм його розподілу... Наступає період тотального беззаконня» [26, с.71].

На жаль, дуже багато людей сьогодні мають такі думки та спостереження, бо наука розбіглася по академічним ніркам і смиренно відпрацьовує брудні гроші можновладців. Потрібно терміново розробляти інтегральні науки і самовідновні технології. Особливо це стосується загальних теоретичних концепцій та дійсно наукових і конструктивних парадигм, що мають забезпечити реальну основу прогресивного розвитку людства на нашій маленькій планеті. Тут із великою пошаною слід навести пророчі висновки професора Миколи Івановича Сенченка з його книги «Мозкові центри країн світу», де проаналізована діалектика інтелектуального розвитку людства за останнє століття, коли планета увійшла у

низку перманентних криз: «Вихід з кризової ситуації був знайдений за рахунок стратегічного концепту проекту «Глобалізації». Саме тоді, 1966 року, Президент США Ліндон Джонсон виступає із заявою про необхідність внесення серйозних коректив у систему відносин Заходу і Сходу. Незабаром створюється команда з реалізації відповідної програми дій. У ті роки ряд впливових неурядових і міжнародних організацій від Ради з міжнародних відносин до Організації економічного співробітництва і розвитку виявили інтерес до ідей футурології, дослідження історичних горизонтів, перспективи довгострокового планування і взагалі до занять глобальною проблематикою.

Соціальна динаміка на планеті, а також досвід роботи над масштабними проектами (зокрема, військовими і космічними) зумовили кристалізацію ідеї упевненого моніторингу майбутнього. Виникла необхідність «шукати шляхи розуміння нового світу з множиною досі прихованих граней, а також пізнавати, як управляти новим світом». Завдання «створення принципів світового планування з позицій загальної теорії систем» вийшло на перший план.

Так виникло соціальне замовлення на системну раціоналізацію у цій сфері. Організація економічного співробітництва і розвитку запропонувала Еріху Янчу, одному з майбутніх батьків-засновників Римського клубу, зайнятися у межах спеціальної дослідницької програми вивченням питання про співвідношення прогнозування і планування. Така діяльність врешті-решт привела до формування нового виду прогнозування – нормативного, базовий алгоритм якого розгортається не від сьогоднішнього до майбутнього, а від майбутнього до сьогоднішнього.

Якщо вдуматися, то це не парадокс. У вигляді робочого алгоритму тут присутня ідея, виявлена в девізі «Ми будемо історією». Інакше кажучи, спочатку визначається бажаний вигляд майбутнього, а потім за рахунок ефективного контролю й управління сьогоднішнім здійснюється гнучка, динамічна і цілеспрямована зміна реальності.

Приблизно в ці самі семидесяті роки Збігнев Бжезінський формулює тезу про загальну стратегічну мету Заходу – створення системи глобального планування і довгострокового перерозподілу світових ресурсів. Відповідні соціальні й політичні орієнтири були окреслені ним у праці «Між двома епохами»:

1. Заміна демократії пануванням еліти.
2. Формування наднаціональної влади за рахунок об'єднання індустріально розвинених країн.
3. Створення елітарного клубу провідних держав світу.

На початку 1970-х років засновуються нові центри з дослідження світової проблематики. Окрім того, що зміцнив своє становище Римський клуб, у 1972 році створюється Міжнародна федерація інститутів перспективних досліджень. Одночасно виникають об'єднання певних національних центрів – Міжнародний інститут прикладного системного аналізу. У 1973 році утворюється Тристороння комісія, що об'єднала впливових осіб, перспективних політиків і провідних інтелектуалів США, Європи, Японії. У 1975 році виникає новий світовий регулюючий орган – Велика шестірка (G-6).

Створення усього цього організаційного інструментарію сприяло не лише реалізації політики розрядки, а й, головне, успішній перебудові стратегії США, прискоренню процесу глобалізації та облаштування нової інфраструктури планети. Економічна діяльність у XX столітті ґрунтувалася на освоєнні інноваційних

просторів. Чотири основні інноваційні горнила першої хвилі – це електрика, двигун внутрішнього згорання, хімія і нові засоби комунікації.

Друга інноваційна хвиля пройшла по планеті в середині століття. Вона була пов'язана з ядерною енергетикою, космічною промисловістю, індустрією ВПК і комп'ютерною революцією. Формат реалізації цих технологій був, проте, помітно нижчий, ніж у перших чотирьох. Космічні польоти і ядерна енергетика вражають уяву. Однак їх значення все ж несумірне з роллю попередніх інновацій, які перевернули спосіб життя цивілізованої людини й економіку.

Остання ж інноваційна хвиля ХХ століття справляє дивне враження. Незважаючи на розквіт інформаційних і фінансово-економічних технологій, інноваційний імпульс не лише не зростає, а швидше затухає. Цей процес став помітним у 80-х роках минулого століття. При загальному зростанні значення інтелектуальних технологій фундаментальні відкриття змінюються численними ефектними раціоналізаціями цих відкриттів. Відбувається універсальна технологізація науки, а інноваційний процес зупиняється, його майже немає.

Проте у світі вже сформувалося соціальне замовлення на нову фундаментальну інноватику. ХХІ століттю потрібна своя «велика хвиля», власне покоління радикальних відкриттів. Потрібна творчість, великі відкриття і люди, які їх породжують. У цій ситуації перед Україною відкривається дуже цікава перспектива. Історія дає можливість реалізувати масштабний національний інноваційний проект, оскільки є підстави вважати, що існує глобальний запит на те, що складає специфіку України. В українській ментальності є риса, яка в деяких випадках виявляє себе як «промоутер інноватики». У нас відсутній стійко формалізований погляд на стан речей. Ми краще бачимо мінливість просторів і структур, їх невідповідність формальним лекалам, а отже, уловлюємо невидимі можливості, що «не мають імені», тобто інновації. Це дає змогу роздумувати про український проект не просто як про проект створення інноваційної економіки, а радше як про формулу побудови національної інноваційної культури»[38].

Через свою нелегку історію тисячолітньої боротьби зі всілякими окупантами за виживання на своїй благодатній землі, саме українцям доводилося дуже часто задумуватися і вирішувати проблему самозбереження і свого подальшого прогресивного розвитку. Саме це дозволило першому Президенту Української академії наук Володимирі Івановичу Вернадському майже 100 років тому науково обґрунтувати закономірність виникнення Ноосфери, як наступного етапу розвитку Біосфери планети Земля, і розкрити всьому світу реальний шлях майбутнього прогресивного розвитку: **«Ноосфера – наступний стан Біосфери, в якому повинні проявляться розум і керована ним робота людини як нова небувала на планеті геологічна сила»**[8]. Саме він вважав наукову свідомість як майбутнє планетарне явище, що змінить людство і саму планету. У першій половині 20-го століття наукові результати фізики були настільки видатними, що В.І.Вернадський вважав: «Ми живемо в епоху великого зламу. Філософська думка виявилася безсилою замінити зв'язуюче людство духовне єднання. Духовне єднання релігії виявилось утопією... Релігійна думка розпалася на багато окремих течій. Безсилою виявилася і державна думка створити цю життєво необхідну єдність людства у формі єдиної державної організації... І саме в цей час, на початку ХХ століття, з'явилася у ясній реальній формі можлива для єднання людства **сила – наукова думка**, що переживає небувалий вибух творчості. Це сила геологічного характеру, яка підготовлена

мільярдами років історії життя в Біосфері. Вона виявилася вперше в історії людства в новій, з одного боку, формі логічної обов'язковості і логічної незаперечності її основних досягнень та, з іншого боку, у формі всевітності, – в охопленні нею всієї Біосфери, всього людства, – у створенні нової стадії її організованості – Ноосфери». Тут ми нагадаємо, що ще раніше великий Г.В.Ф. Гегель прийшов до фундаментального висновку: «Рух сонячної системи відбувається згідно незмінних законів і ці закони являють собою її розум». Поки ще не пізно, ми наполягаємо: **всьому людству потрібно не віру робити своїм знанням, а дійсно наукові знання робити своєю вірою!** «З переписки Володимира Івановича Вернадського можна довідатися, що в його планах була книга про Ноосферу. Але не склалося – така капітальна робота була йому вже важкою – вік брав своє. Відчуваючи це, незадовго до своєї смерті, він публікує невелику статтю «Кілька слів про Ноосферу», у якій, на жаль, виявилось занадто мало слів. Теорія Ноосфери – це не теорія відносності, її не підкориш класичній математичній логіці й не стиснеш до декількох сторінок. Вона повинна охопити не тільки біологічне, геологічне, геохімічне, але й соціальне.» [10, с.234]. На жаль, тільки зараз населення планети починає розуміти всю глибину і важливість ноосферних ідей Вернадського, бо сьогодні не стати на цей єдино вірний шлях порятунку людства може бути нашою останньою і фатальною помилкою.

Автор монографії «Ноосфера» вже давно намагається йти цим шляхом і твердо впевнений, що саме людство є найбільш розвиненою і досконалою частиною Природи, а разом з тим і найбільш відповідальною за подальший прогресивний розвиток Всесвіту. Тому перехід людей від стадії тваринної (капіталістичної) боротьби за існування до ноосферного суспільства знань та праці є сьогодні нагальною, науково та історично обгрунтованою потребою всіх і кожного мешканця планети. На жаль, світові транснаціональні корпорації (ТНК) та інші різноманітні олігархічні угруповання ведуть досить організовану імперіалістичну боротьбу за своє надмірне збагачення, все збільшуючи економічне розшарування людства. Якщо навіть у США маємо 1% занадто багатих людей, а 99% вважають себе обділеними, то в більшості інших країн таке співвідношення ще значно критичніше. Наприклад, в Україні кількість безжалюбно обкраденого населення складає 99,9999%. У таких країнах постійно існує революційна ситуація, яка може бути помножена на проблеми від жорстких глобальних криз, що призводить до національних катастроф і легко може спричинити глобальну фатальну катастрофу людства, всієї Біосфери, навіть планети Земля при застосуванні водневої зброї. Тут достатньо нагадати про жахливі події у південній Америці, Югославії, центральній та північній Африці (від Лівії до Сирії), Україні тощо. Агонія потопаючого «Титаніка» світового капіталізму особливо трагічна у по-звірячому розорених його анклагах, в тому числі Україні. Сьогодні багато експертів вже заявляють про початок третьої світової війни та швидке розгортання нової шаленої глобальної гонки озброєнь. Мабуть найбільш розумним для українців сьогодні буде спроба терміново пачати розбудовувати на основі Ноосферної ідеї свій «Ноев ковчег», що може потім стати взірцем для всього світу.

Буде доречним нагадати слова одного з найбільш відповідальних представників людства, що все своє життя моделював глобальну взаємодію планети Земля і людей, американця Д. Медоуза, який у публікаціях 2004 році закликав: **«В 1972 році більшість людей не могла навіть представити, що фізичний вплив діяльності людства може стати настільки великим, що може змінити основні природні**

процеси на Землі. Але тепер ми регулярно спостерігаємо й обговорюємо проблему озонової діри, руйнування морського рибальства, зміни клімату й інші глобальні проблеми... Зараз ми повинні розповісти людям, як управляти зниженням активності своєї діяльності до поновлюваних рівнів використання ресурсів Землі. Потрібно нарешті спробувати привчити людей до того, щоб вони не чекали чергових мудрих рішень від своїх урядів, а самі ухвалювали та виконували необхідні превентивні заходи». У цій цитаті названа одна з головних цілей нашої монографії.

Важливо вчасно зрозуміти, чому людство черговий раз наблизилося до цієї межі самовиживання і як запобігти досягненню фатальної точки неповернення та показати всім реальні шляхи до мирного світлого ноосферного майбутнього. У нашій спробі долучитися до цієї задачі спочатку проведемо історичний аналіз передумов еволюційного природного процесу виникнення (створення людьми як найбільш розвинутої частини Природи) Ноосфери планети Земля, а також назвімо причини, чому про побудову реальної Ноосфери стало можливим говорити лише зараз, чому став можливим масовий стрибок свідомості людства до створення суспільства знання та праці, чому раніше не було реального механізму для цього. Далі обґрунтуємо потребу подальшої розбудови інтегральної науки Геобіології, яка дозволяє об'єднати розпорошені по різних «академіях» спільні знання людства та створити систему ноосферних баз знань, що дозволить унормувати і оптимізувати міжлюдські РЕІ-відносини (взаємодії їх Речовини, Енергії та Інформації) та реально задіяти кожного мешканця планети до пристойної і творчої праці.

У наступних розділах нашої книги покажемо сучасні досягнення глобальних телекомунікацій, комп'ютерних наук, Хмарних і Блокчейн-технологій та Центрів Великих Даних (ЦВД), що значною мірою вже готові і реально виконують функції та роль багатьох елементів майбутніх ноосферних технологій. Допоможемо побачити у вже звичайному для всіх Інтернеті реальні елементи Ноосфери, що змінюють стару тваринну свідомість Біосфери, нівелюють тваринні капіталістичні рефлексії на високому суспільному рівні сучасного людства. Далі обґрунтуємо потребу масової безперервної освіти населення всіх країн як головну умову оволодіння інтегральними базами знань та як надійний запобіжник від подальшого зомбування свідомості людей задля їх сліпої відданості звичайним капіталістичним ідеалам. Назвемо основи глобальної ноосферної освіти і форми її організації. На закінчення монографії розкриємо ряд практичних шляхів формування постринкової економіки у е-суспільстві, виховання е-громадянина та запропонуємо можливі положення проекту Ноосферної Конституції планети Земля. Тут також буде потрібно дослідити потребу створення системи антиїудних запобіжників, які не дозволять пограбувати високоморальних людей вже в умовах ноосферного суспільства.

Прямо у Вступі дамо початкове визначення: ***Ноосфера – це наступний за Біосферою етап розвитку планети Земля, коли людство як найбільш розвинена частина Біосфери сформує глобальне суспільство знань та праці, де наукові знання будуть визначати і забезпечувати прогресивний розвиток планети та всього органічного світу у Всесвіті, визначати стратегічні цілі і поточні задачі самого людства, формувати загальнопланетарну свідомість і забезпечувати трудову участь кожної людини у побудові світлого майбутнього нашої планети.***

На жаль, наука ХХ-го століття дуже багато зробила для створення зброї масового знищення, що викликало певне відторгнення більшості людей від

спільного розвитку системи знань в бік пошуку лише абстрактних духовних цінностей, повернення до релігійної міфології або до тваринного накопичення побутових благ та задоволень, часто навіть шкідливих для здоров'я. Вважаємо, що ще не пізно провести глобальне перезавантаження індивідуальної, суспільної та планетарної свідомості кожної людини і всього людства на науковій основі та зупинити наявні процеси самознищення і розпочати нову еру ноосферного розвитку планети Земля без потреби тваринної боротьби за існування. Маємо надію, що наша книга також зможе допомогти у вирішенні цієї історичної задачі всього людства, а в першу чергу нашого українського народу, що був змушений часто призупиняти свій інтелектуальний розвиток в умовах неперервних окупацій. Особливо важкі часи переживає Україна сьогодні, коли гинучий світовий капіталізм намагається продовжити своє існування за рахунок хижого пограбування наших природних ресурсів, осліпивши наші очі телевізорами, наш розум брехнею, знищивши науку і виманюючи з країни всіх ще нормальних людей. Про це краще за нашого українського пророка Тараса Григоровича Шевченка не скажеш:

**« І день іде, і ніч іде, і, голову схопивши в руки,
Дивуєшся, чому не йде Апостол Правди і Науки...» (1860 р.)**

В одній книзі багато не розкажеш, але вона може підштовхнути багатьох до початку дійсно свідомої і активної діяльності задля розбудови Ноосфери. Щастя і творчих успіхів всім нам на цьому непростому, але дуже потрібному сьогодні творчому шляху до створення вперше у Всесвіті планетарного ноосферного суспільства, де замість тваринної боротьби за існування будуть оптимально правити наукові знання та творча праця кожного. Оточуючі нас Інформаційні поля взаємодіють з І-полями Всесвіту, що мають такі виміри, які люди поки що не вміють бачити, але саме через цю взаємодію ми маємо дію певних Законів Природи. Особливо багато таких закономірностей у біологічних об'єктів, бо вони мають найбільш досконалу генетичну пам'ять, більш швидко еволюціонують і найкраще відповідають вимогам Природи. Сьогодні найкращим дітям і найбільшим улюбленцям Природи – **Людям** – слід не підвести надію Всесвіту на швидку побудову принципово нового творіння з Речовини, Енергії та Інформації – **НООСФЕРИ** планети Земля.

Свідомо, точніше навіть підсвідомо, кращі голови світу активно розбудовують базові елементи Ноосфери, іноді копіюючи в неорганіці вже наявні у людей біологічні функції, іноді створюючи ще не бачені в Природі нові розумні об'єкти та системи з них. Слід лише постійно пам'ятати, що швидкість передачі сигналів у нервовій системі людини лише 180 м/сек, а в комп'ютерних елементах 300000 км/сек. Тому людство повинно створювати лише окремі технічні елементи негентропійних об'єктів, а саме дуже активно об'єднуватися в потужні ноосферні структури, щоб завжди впевнено контролювати штучний інтелект. Нагадаємо, що ще 29.05.2008 року вперше робот в Англії на основі 3D-принтера зміг сам створити свою копію (сина), а той створив свою копію (онука)! Сьогодні багато робіт зі штучного інтелекту почали засекречувати через ринкову конкуренцію, але це може мати незворотні наслідки!

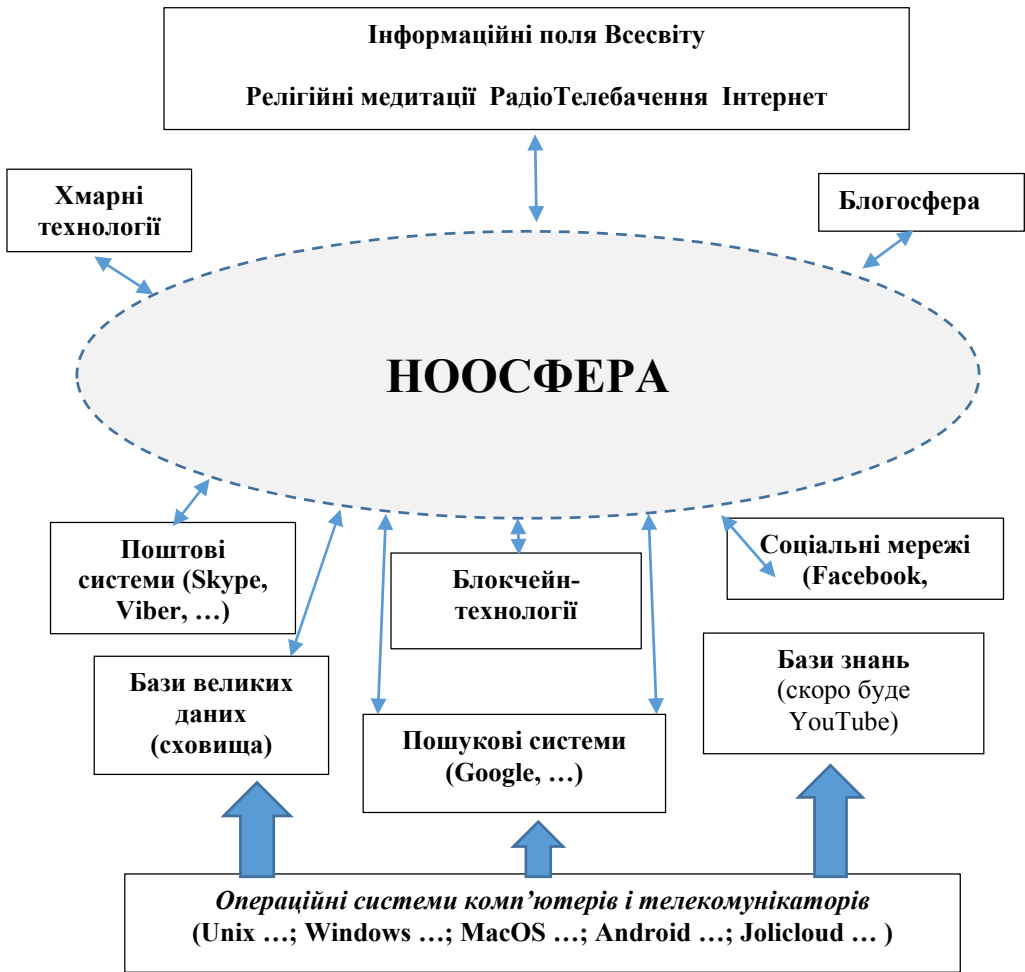

Рис.1. Блок-схема основних вже існуючих елементів НООСФЕРИ

У вступі автор також хоче щиро подякувати професору Одеського національного морського університету Віталію Матвійовичу Лукашевичу за його чудовий підручник «Глобалістика», де чіткі і точні визначення багатьох термінів щодо глобалізації планети позбавили необхідності повторювати цю важливу і для нашої монографії роботу. Тому настійно рекомендуємо познайомитися з підручником Лукашевича В.М. «Глобалістика» [25]. Також автор рекомендує опрацювати монографію професора Леоніда Григоровича Мельника «Рождение сестейновой економики», где викладені багато напрямів подальшого розвитку планетарного будівництва, транспорту, промисловості, агровиробництва тощо, які вже сьогодні наближаються до вимог ноосферних технологій [31]. На жаль, таких оптимістично налаштованих монографій про наше майбутнє дуже мало!

На завершення нашого вступу автор підкреслює важливість ідеї В.І.Вернадського щодо визначальної ролі науки для розбудови світлого майбутнього людства. Сьогодні легко бачити, що наявна в будь-якій країні

величезна кількість адміністративних помилок і соціальних трагедій доводять громадянам нашої маленької планети потребу чіткого наукового моделювання, аналізу, оптимізації та прогнозування наслідків кожного наступного кроку глобальної влади, кожного етапу розвитку нашої все більш спільної цивілізації. Автор наполягає на терміновій активізації розвитку інтегральної науки та усвідомленні її визначальної ролі для прийняття будь-яких практичних рішень щодо організації нашого подальшого життя на планеті Земля. Людство має оперативно створити і адміністративно узаконити глобальну Наукову Раду планети (НРП) як надійний планетарний розум та впровадити єдині ефективні механізми безумовного виконання у всіх країнах її відпрацьованих на якісних моделях і референдумах **Рекомендацій**. Багато вже готових для цього технологічних рішень наведені у нашій монографії, інші, потрібні для успішного і довгого життя людей у Ноосфері планети Земля, світова наука допрацює. Всім щасливої дороги у світле майбутнє!